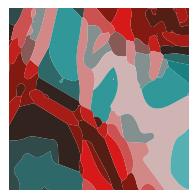
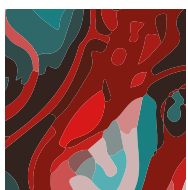

1

ŽURNÁL

PřeMostění 2019

#podivejsezbližka

4. 4. 2019

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ HODNOTA JE SVOBODA

Honza Tuna - Muž tisíce kilogramů, který miluje cestování, se vrací ke svému vztahu k divadlu.

Co všechno se muselo stát, aby vznikl internetový pořad A DOST!?

Když jsem nastoupil na Stream, nechtěl jsem vystupovat před kamerou, ale tehdejší šéfredaktor Lukáš Záhoř mě pořád přemlouval. Nakonec se mu to po půlroce povedlo a ukecal mě k tomu, abych měl nějaký pořad. Já už jsem byl delší dobu domluven s šéfkou dTestu, což je spotřebitelský magazín a spotřebitelská organizace, na tom, že bychom společně udělali

nějaký projekt. Když jsem byl vysokoškolák v Německu roku 94, začal jsem se zajímat o kvalitu potravin a tady u nás se moc nemluvilo o věcech týkajících se životního prostředí a o tom co vlastně jíme i pijeme. Tenkrát mě to zaujalo a začal jsem se tím řídit. Člověk by měl jíst základní potraviny bez náhražek, aromat, umělých barviv a zvýrazňovačů chutí. Měli bychom využívat jenom potraviny z lokální oblasti. Na tomto základě jsem změnil svůj jídelníček. Také hodně dbám na to, co jedí a pijí moje děti, i když je to s nimi někdy složité, protože většina nezdravých věcí je nastavena, aby byly hezké a dětem se líbily.

Ještě máte druhý pořad, který se zabývá cestováním. Chtěl bych se zeptat, jaké místo vás nejvíce okouzlo a navštívil byste ho znovu? Je ještě nějaké konkrétní místo, které vás láká?

Mně se líbila všechna místa, na kterých jsem byl. Každé je něčím jiné, zajímavé a pozoruhodné. Kromě toho, jaká tam je příroda, památky a historie, je důležité, jací tam jsou lidé. Určitě bych se chtěl vrátit do Persie v Íránu, tam se mi hodně líbilo.

Míst, na kterých jsem ještě nebyl, je hodně, kdybych je měl vyjmenovat byli bychom tu do rána. Popravdě, pokud bych mohl, jenom bych cestoval. Někdy bych se chtěl podívat na Nový Zéland.

Protože to je nejlepší věc, kterou člověk může udělat. Říkám, že investice, které mají, smysl jsou do zdraví, vzdělání a cestování. Nemá smysl hromadit věci. Nejsem moc příznivce dotací, ale věřím, že jedna by se měla zavést. Pokud je člověku nad osmnáct, měl by dostat peníze a na půlroku vycestovat kamkoliv na světě. Aby poznal, že většina lidí na planetě bez ohledu na náboženství jsou dobří a mají stejné starosti.

Jak vzpomínáte na svoji bujnou hřívu?

Pro mě je nejdůležitější hodnota v životě svoboda, a dlouhé vlasy pro mě tohle symbolizují. Když jsem byl právě v Persii s Kovym, Jmenuju se Martin, Jankem Rubešem, Honzou Mikul-

kou a Richardem Cacákem na takové pánské jízdě, do mě kluci pořád ryli, abych se ostříhal, že vypadám jako mánička. Když jsme procházeli okolo barberu, kluci mě vyhecovali a já šel dovnitř. Týden předtím jsem dal rozhovor, kde jsem řekl, že se nikdy nedám ostříhat. Teda až budu starej. A po týdnu jsem byl ostříhanej.

Minulý rok jste byl na Hronově, letos jste na Přemostění a mě napadá jediné. Jaký vztah máte k divadlu?

Já jsem jako mladý hrál divadlo. Divadlo je totiž moje láska a miluju ho. Já jsem dokonce zkoušel DAMU, ale nijak jsem se nepřipravoval a nevzali mě. Divadlo je svět, ve kterém bych se nejradši pohyboval mnohem více. Kouzlo divadla televize a filmy nikdy mít nebudou. Dřív jsem tolik času na divadlo neměl, ale teď to napravuju.

Když se podíváte na svůj život zblízka, co vidíte?

Mnoho barev. Mnoho zážitků. Mnoho skvělých lidí. Mnoho skvělých míst. Sám sobě závidím, že žiju takový život, protože mám takové štěstí, že potkávám tolik skvělých lidí a prožívám tak skvělé věci, že jsem za to hodně vděčný. Sice to je jeden velký závod a jedna velká hektika, ale nic bych neměnil. Jsem šťastný.

-mh-

HRABU SE VE ZBYTCÍCH

Martin Hak, lektor semináře storytellingu otevřeně o tom jak moc si do svých příběhů vymýšlí nebo proč se považuje za divadelního archeologa.

Vášim dětským snem bylo stát se archeologem, ale nyní jste tady jako lektor semináře storytellingu. Jak to?

No já vlastně dělám to, co jsem si vysnil už v dětství. Stejně jako ten archeolog, který se „hrabe“ ve zbytcích a tvoří z těchto zbytků jeden celek, tak i já sbírám střípky různých příběhů a tvořím z nich jeden velký celek. Dalo by se říct, že jsem takový divadelní archeolog.

Přidáváte si něco do svých příběhů?

Vždycky. Příběh je něco, co někdy někdo slyšel a předal to dál. Takže nejde duplikovat příběh, aniž bychom si něco nepřidali, či neodebrali. Takže si vždycky něco přidávám a myslím si, že je to správně.

Co můžeme čekat od vašeho semináře?

Klasiku, během které stihneme proletět územím vypravěčství. Začneme úplnými základy. Nebude chybět ani stavba obrazu, budeme se dívat na to, co je a co není příběh a položíme základní kameny vypravěčství.

Dnešní obě představení jste přetáhl o čtyřicet minut. Stává se vám to často?

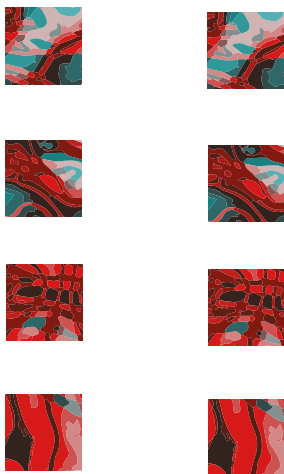
Vždycky jsou různé věci, které se do toho představení vejdou, nebo nevejdu. A záleží jenom na tom, jestli si to můžeme dovolit, či ne. Já jsem dnes hodně přidával, protože si myslím, že to bylo ke smyslu věci. Navíc mám rád, když se to rozjede tak, že se „zapomene na hodinky“ a to se dneska povedlo.

Když se podíváte zblízka na svůj život, co vidíte?

Vidím louku, na které je tráva, lítají tam čmeláci, poletují motýli a fouká tam vítr.

-SS-

JSEM LÍNÝ WORKOHOLIK

Rozhovor s Pavlem Skálou, hlavní postavou Přemostění

Jak vás napadlo vytvořit vlastní přehlídku?

Když mi bylo 18, bylo v Liberci na dětské scéně spousta souborů, které se snažily soutěžit, ale neměly kde. To se mi prostě nelíbilo a vytvořil jsem NaNečisto, které si dalo za úkol dát dětem možnost si zahrát, vysoutěžit se a přitom být ve friendly atmosféře, která funguje. Když jsem pak přijel do Mostu, chyběla mi tu kultura, proto jsem se domluvil s pár lidmi, že tady zorganizují nějakou krajskou přehlídku. Nejdřív byl argument, že tady není dost souborů, které by se podobných přehlídek zúčastnilo. Teď ale vidíme, že to není tak úplně pravda - stačí se podívat na Přemostění, které se každým rokem zvětšuje.

Co obnáší organizace takovéto přehlídky?

Rok účtovat, zařizovat, shánět peníze, sponzory... A pak si 5 dní užívat. V tuhle dobu už jsme našťastí v pozici, kdy si můžeme soubory vybírat – mnohem radši tu uvidíme ty, kteří tu po celou dobu zůstanou. Chceme, aby se viděly navzájem. Organizování není jenom o mně, to by prostě nešlo. Nejvíce bych chtěl asi poděkovat Báře a Didimu. Bára tady dělá velkou míru práce a Didi, který tu sice nedělá přes rok, si taky oddře své. No a nemůžu zapomenout na účetní Dominiku. Hodně bych chtěl poděkovat všem sponzorům. Hlavní dílek má asi ministerstvo kultury, Ústecký kraj, nemalou měrou se podílí i město Most, případně další malí sponzoři, kteří nám přispívají každý rok, ať už to je Libor Houdek nebo Petr Klepiš, letos dokonce i studenti jako třeba Kristýna Kratochvílová. Rozhodně děkujeme i všem nakladatelstvím, ať už to je Baobab, Dobrovský, Omega, AMU nebo Host. Zároveň bych vám chtěl představit náš merch, který letos vytváříme s firmou Drink_it. Jde třeba o ekologické skleněné lahve s vtipnými nápisy, jako třeba „cucám beton“. A děkuju také rodině.

Dnešní rok se v doprovodném programu objeví např. Jan Tuna nebo Martin Hilský. Proč právě oni?

Honza Tuna mě napadnul jako první, protože mu na Streamu běží pořad, který se zabývá zkoumáním zblízka služeb nebo produktů, které každodenně používáme. Domnívám se, že právě přes něj se může naše idea přiblížit místnímu publiku, že to

k nim může mít blíž než třeba nějaká experimentující nečinoherní představení.

Není ale Přemostění přehlídka divadelní?

To ano. My ji ale nechceme zakládat jenom na divadle, ale i na něčem oddychovějším, jako jsou přednášky, diskuze, procházky. Hlavní je cítit se tu dobře.

Procházky?

Něco se chystá, ale zatím je to tajné.

A co Profesor Hilský?

Jednou jsme ho probírali na DAMU, když jsem se o něm dozvěděl víc, řekl jsem si, že bychom ho mohli pozvat. A on je tady.

Před rokem jste společně s Bárou Gréeovou založil Divadelní klub Školka. O co přesně jde?

To je pravda. Jak jsem řekl, kultury je v Mostě málo. Díky tomuhle klubu dáváme prostor všem možným mladým lidem si tu zahrát. Hrají tam opravdu všichni, od profesionálů po začátečníky. Takovou zajímavostí je, že jeviště je vlastně Bářin starý pokojíček. Ona se tím ráda chlubí.

Když se podíváte zblízka na svůj život, co vidíte?

Vidím to jako život líného workoholika. Vlastně pořád pracuju, ale zároveň mám pocit, že mám spoustu volného času, během kterého se extrémně flákám.

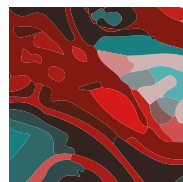
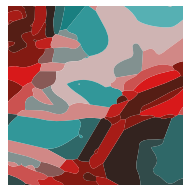
-fs- a -rk-

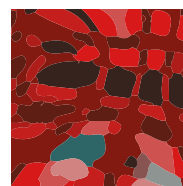
TO JE TA BLONDÝNA

Zpěvačka, kytaristka, učitelka i spisovatelka známá jako Blondýna se představila během poslední vystoupení prvního dne letošního Přemostění. Hudbu, s několika málo akordy, i texty, oplývající vtipem plného slovních hříček i úsměvných situací života, si povětšinou skládá sama. Její poměrně běžné jméno – Eva Suková se většinou lidem do paměti nezarylo, proto se o ní vždycky mluvilo jako o „té blondýně“ a to jí také zůstalo.

Jaký máte vztah k Mostu?

Já už jsem tu jednou hrála v Divadelním klubu Školka a tam mě čekalo velice milé překvapení, protože lidi na všechno slyšeli a moc krásně reagovali. Stejně tak i dneska.

Jak jste se dostala k písničkářství?

Já jsem měla takovou složitou nemoc – revmatoidní artritidu, kvůli které jsem byla dva roky upoutaná na domov a nemohla jsem skoro chodit. Potřebovala jsem si to tedy nějak vynahradiť, takže jsem překládala texty, skládala písničky apod.

Vy se, mimo písniček, věnujete i psaní všeho možného dalšího druhu. Jaké s tím slavíte úspěchy?

Moje básničky vyjdou na začátku května v básnické sbírce, která se jmenuje „Zabásni mě“ a na titulní straně je vlastně můj obrázek za mřížemi. Na to se moc těším, protože to bude u nás v Rakovníku taková velká akce. Občas píše i divadelní hry pro soubory, protože stejně jako Pavel Skála učím dramatiky.

Do jaké míry se ztotožňujete se svými texty?

Mně ta blondýna přijde jako dobrý alibismus pro to, si ze sebe udělat legraci. Do jisté míry na sobě pociťuju chování postav v mých písničkách, ale ráda takové věci беру s nadsázkou a nadlehčuji je. Aby to pro lidi nebylo urážlivé, ale aby si uvědomili, že nějaké věci v životě jsou vážně absurdní.

Když se podíváte zblízka na svůj život, co vidíte?

V současné době na svém životě vidím svoje děti a svého manžela. Potom samozřejmě mé práce – hraní, dramatiky a psaní do novin, takže sedím na takových pomyslných třech židlích a moc mě to baví.

-rk-

PROGRAM

ČTVRTEK 4. DUBNA 2019

14.00 – 14.50 (VELKÝ SÁL)

TURNOVSKÉ DIVADELNÍ STUDIO – **HANAKO**

15.30 – 16.00 a 16.30 – 17.00 (KASÁRNA)

TVOJE BÁBA – POEM MACH FREI/MOVING POETRY

- ...VLAK.EXISTENCE...?

17.30 – 19.00 (VELKÝ SÁL)

PROFESOR MARTIN HILSKÝ – PŘEDNÁŠKA

20.00 – 21.00 (MALÝ SÁL)

DISKUZE (TURNOVSKÉ DIVADELNÍ STUDIO, TVOJE BÁBA)

21.15 – 22.00 (VELKÝ SÁL)

KUK!/KUK-U-ŘICE – **PO STUPNÍCH CIVILIZACE**

(VELKÝ SÁL)

22.15 – 23.15 (MALÝ SÁL)

DISKUZE (MOVING POETRY, KUK!/KUK-U-ŘICE)

23.45 – 00.45 (VELKÝ SÁL)

LÁĎA KARDA – **LOUTKY A CIGÁRA** (INSPIRATIVNÍ)

NEBOJ SE, ZEPTĚJ SE

Chceš se zeptat některého z našich redaktorů, ale jsi moc velký vyvrhel, aby ses jich zeptal osobně? Nezoufej, zanech nám vzkaz v krabičce na baru, my se na něj zblízka podíváme a nejlepší odměníme.

S láskou vaše redakce

SOUTĚŽ

Podívej se na svůj život zblízka a napiš nám, co vidíš. Nejzajímavější a nejoriginálnější odpovědi zveřejníme. Autoři získají knihu dle vlastního výběru od sponzorů Přemostění.

Své příspěvky odevzdej na baru nebo zašli na redakční e-mail premo.redakce@seznam.cz

TRENDY

UNESCO doporučuje představení Loutky a Cigára.

Tvoje máma doporučuje soubor Tvoje bába.

Honza Tuna doporučuje čaj Babička Růženka.

Blondýna doporučuje písničku o třech akordech.

Vyvrhel doporučuje storytelling s Martinem Hakem.

KONTAKTY NA ORGANIZÁTORY

Pavel Skála - 774 162 298, Bára Gréeová - 777 668 693, Jan Dinstpír - 739 020 691

Ústecký kraj

